

„Rivista di Diritto Agrario”

Antonio Jannarelli, *Le relazioni contrattuali nella catena alimentare: la legge spagnola n. 12 del 2013* (Stosunki umowne w łańcuchu żywnościowym: ustawa hiszpańska nr 12 z 2013 r.), RDA 2015, z. 4, s. 385–433.

Przedmiotem rozważań jest problematyka ochrony konsumenta jako słabszej strony stosunków umownych w łańcuchu żywnościowym z perspektywy prawa prywatnego i publicznego oraz umów żywnościowych pomiędzy przedsiębiorcami. Uwagi autora odnoszą się m.in. do hiszpańskiej ustawy nr 12 z 2013 r. i Kodeksu dobrych praktyk. Celem ustawy hiszpańskiej jest podjęcie próby usprawnienia funkcjonowania łańcucha żywnościowego. W świetle art. 2 tej ustawy wyróżnić można umowy handlowe, w tym umowy nazywane żywnościowymi. Przez umowę żywnościową ustawodawca hiszpański nakazuje rozumieć umowę, w której jedna ze stron zobowiązuje się sprzedać za określoną cenę żywność lub produkty odżywcze albo składniki żywności; mogą to być również inne umowy niż sprzedaż, w których nie jest jednak zaangażowany konsument finalny.

Analizowana ustawa reguluje kwestie stosunków przedsiębiorców w łańcuchu żywnościowym, co oznacza według autora budowanie strategii *governance* w sferze przepisów prawa dotyczących systemów rolno-żywnościowych. Z kolei hiszpański Kodeks dobrych praktyk handlowych i kontraktacji żywnościowej przyjęty 2 listopada 2015 r. jest aktem prawnym mającym dobrowolne zastosowanie do zbiorowych struktur będących elementem łańcucha rolno-żywnościowego, którego celem jest zapewnienie zrównoważonych stosunków prawnych między stronami.

Ferdinando Albisinni, *Marchi e indicazioni geografici* (Znaki i oznaczenia geograficzne), RDA 2015, z. 4, s. 434–469.

Artykuł dotyczy problematyki oznaczeń geograficznych jako „narzędzi” wyróżniających produkty żywnościowe wysokiej jakości. Autor nawiązuje do zagadnienia jakości produktów rolnych jako elementu Wspólnej Polityki Rolnej oraz do kwestii konkurencji i związanej z nią regulacji wyróżniania jakości produktów na rynku. Jakość produktów rolnych regulowana jest obecnie rozporządzeniem nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i żywnościowych. Autor dostrzega problem współistnienia na rynku oznaczeń jakości produktów żywnościowych w świetle regulacji prawa własności przemysłowej (oznaczenia geograficzne i znaki towarowe). W szczególności, zdaniem autora, problemy pojawiają się w momencie, gdy unijne przepisy regulujące współistnienie znaków towarowych i oznaczeń geograficznych odwołują się do norm dotyczących zakazu wprowadzania w błąd, dopuszczając rejestrację znaków towarowych, które zawierają chronione oznaczenie pochodzenia.

Luigi Russo, *I contratti della filiera agroalimentare nel quadro della nuova politica agricola comune* (Umowy w łańcuchu rolno-żywnościowym w świetle nowej Wspólnej Polityki Rolnej), RDA 2015, z. 4, s. 470–509.

Przedmiotem artykułu są zagadnienia umów rolniczych w świetle nowej Wspólnej Polityki Rolnej. Rynki rolne zostały objęte rozporządzeniem nr 1308/2013, które utrzymuje schemat z poprzednio obowiązującego rozporządzenia nr 1234/2007, tj. dotyczy rynków poszczególnych produktów rolnych. Autor zauważa obojętność regulacji prawnej na ochronę konkurencji w zakresie nieuczciwych praktyk rynkowych, które mogą dotyczyć pojedynczych umów prawnorolnych. Ustawodawca skupia uwagę na kompetencjach dotyczących kontraktowania we wskazanym obszarze. Rynek rolny nie jest jednak wolny od reguł ochrony konkurencji, jak wynika z przepisów *antitrust* i wyjątków przewidzianych dla sektora rolnego.

Dlatego, zdaniem autora, uwaga Komisji nie może skupiać się wyłącznie na kwestiach antykonkurencji w działalności organizacji producentów rolnych, lecz winna uwzględnić m.in. tzw. *bargaining power* w rolnictwie.

Ilaria Trapè, *La proposta di regolamento sull'agricoltura biologica: prime riflessioni* (Propozycja rozporządzenia w sprawie rolnictwa ekologicznego: pierwsze refleksje), RDA 2015, z. 4, s. 535–562.

Autorka poddała analizie propozycję rozporządzenia Komisji Europejskiej dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produkcji ekologicznej (COM(2014)179 final), której celem jest poprawa obowiązujących rozwiązań prawnych we wskazanej materii, w tym racjonalizacja oraz uproszczenie przepisów. Rolnictwo ekologiczne od lat jest ważnym narzędziem w realizacji celów wspólnej polityki rolnej. W szczególności zasada elastyczności wymaga dostosowania do sytuacji i potrzeb państw członkowskich w taki sposób, by rolnictwo ekologiczne mogło być innowacyjne.

W opinii autorki propozycja nowej regulacji rysuje się jako narzędzie dalszego wzmocnienia sektora rolnictwa ekologicznego poprzez wyposażenie go w specyficzne cechy. Wydaje się, iż celem ustawodawcy jest zwiększenie ochrony interesów, a zwłaszcza zaufania konsumenta, poprzez instrumenty przejrzystości. Należy jednak pamiętać, iż certyfikacja produktów wiąże się z samym procesem, a nie z produktem ekologicznym. Dlatego możliwe jest występowanie rozdzźwięku między oczekiwaniami konsumenta w zakresie jakości produktu a jego cechami.

Opracowanie: KATARZYNA LEŚKIEWICZ

PRZEGLĄD PRAWA ROLNEGO

NR 1 (18) – 2016, 199–201

DOI: 10.14746/ppr.2016.18.1.17